

Свята і чорт

Богдан Рубчак

В коконах ікон залякли вікна,
і в сукні всеношних сонні стегна.
Різноколірові миті квітня
в золоті старих мозаїк стигнуть.

На безликий клен упали руки,
замість спати в сплеті рук жиластих,
у постелях кучерявокручих
жити, і на близни ласку класти.

Слів служниця ти і марив жниця.
Наче в нішах переполовілих,
у твоїх безвітряних зіницях
крила голубів закам'яніли.

Сміху скалками уста б калічив,
жмурами жури я б щоки клечав, —
бо погідний день твого обличчя,
як жахлива Божа порожнеча.